

MILAN VALENTA
PŮTOUCHLÉ POHÁDKY

ANEB
CO ČERT NECHTĚL...
ALE CHTĚL

ILUSTROVAL
PETR VÁLEK

Albatros

Pořouchlé pohádky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Milan Valenta
Pořouchlé pohádky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

OLOMOUC

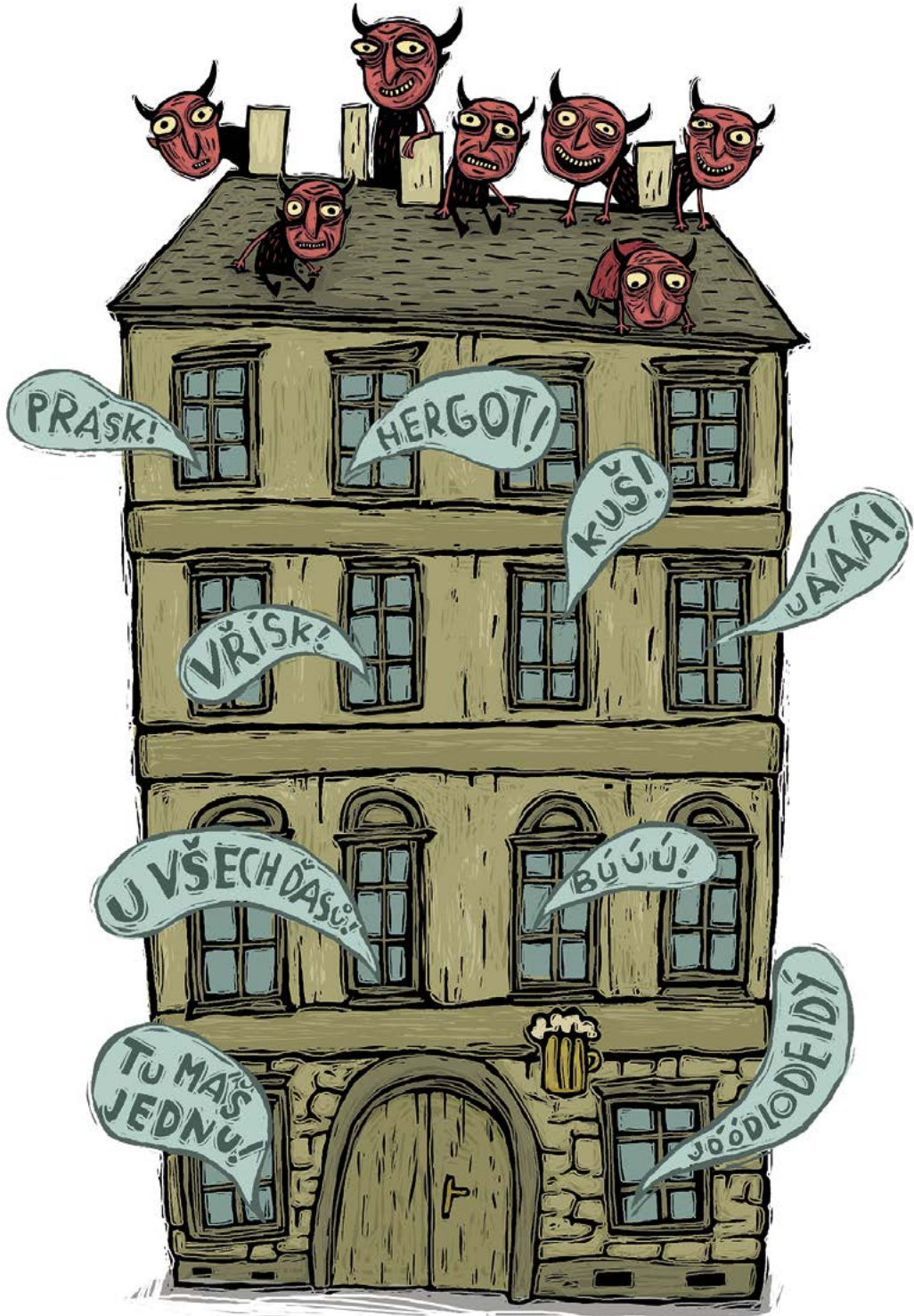
- 1.....O KRTKU MATĚJI A BĚTCE Z PODZEMÍ
- 2.....O MNICHU, CO URAZIL SMRT
- 3.....O MOUŘENÍNU BENÁTSKÉM Z NOŽÍŘSKÉ ULICE
- 4.....O VASRMANOVI Z MLÝNSKÉ TŮNĚ
- 5.....O LÁSCE NEŠTASTNĚ ODPÍRANÉ, AŽ ŠTASTNĚ ODEPŘENÉ
- 6.....O ORLOJI UNIKUM A NEBESKÉM I PEKELNÉM VÁBENÍ
- 7.....MÍRNĚ SENTIMENTÁLNÍ POHÁDKA O BALETCE S DŘEVĚNOU NOHOU
- 8.....POHÁDKOVÁ ANEKDOTA O PŘÍCHOZÍM
- 9.....O DÍTĚTI S OČIMA KOČOVNÍKŮ VÝCHODNÍCH STEPÍ
- 10.....O PŘÍZRaku NEODSUNUTÉHO STARŠINY JEDNÉ ZANIKLÉ ARMÁDY
- 11.....BAJKA O MLADÉM PAPOUCHU A STARÉM BAČKOŘE
- 12.....O VYPLNĚNÉM PŘÁNÍ
- 13.....O MÁTOZE Z JAKUBSKÉHO MLÝNA

Milan Valenta

POŤOURLÉ POHÁDKY

aneb Co čert nechtěl... ale chtěl

PRÁSK!

HERGOT!

KUSÍ!

JÁÁÁ!

VŘÍSK!

U VŠECH DĚŠŮ!

BÚÚÚ!

TU MÁŠ JEDNU!

JÓÓBLODEJÍ

Milan Valenta

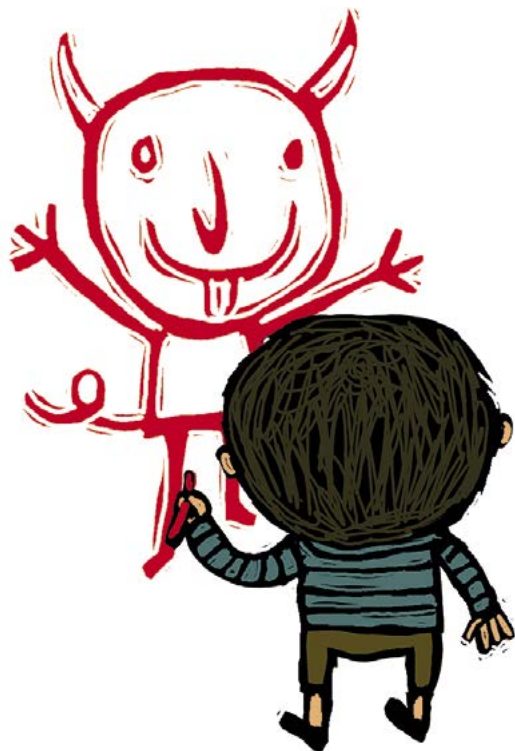
POTOUCHLÉ POHÁDKY

aneb Co čert nechtěl... ale chtěl

Ilustroval Petr Válek

ALBATROS

„**CO ČERT NECHTĚL..**“ říkáme obvykle, když vyprávíme o nešťastné náhodě, o tom, že se něco nepovedlo anebo povedlo špatně nebo se cosi nepříjemného událo.

„Co čert nechtěl,“ říkáme, ale myslíme tím pravý opak – že to čert chtěl, protože z literatury víme, že čert chce věci nepěkné a škodlivé jako jsou spalničky, vysoká rozvodovost a vysoké daně, hra na hrací automaty, na rozladěné piano či křivá přísaha.

Protože život nás poučil, že čert si přímo lebedí v nej(h)různějších čertovinách – ve schválnostech, hádkách a protivenstvích, v nešťastných náhodách i ve špatných povahách, v nedorozuměních i v pohromách, že si přímo čertovsky užívá, když se čertíme a čerti nás berou (přestože je nám to většinou čerta starýho platný), když se vzájemně posíláme ke všem čertům a o druhém říkáme, že nám ho byl čert dlužen. Když se čerta staráme o své povinnosti a místo toho třeba mastíme čertovy obrázky, když malujeme čerta na zeď a přitom na sebe hledíme jako čert do báně.

Inu, čert aby se v nás vyznal, ale také – čert to sper! Vždycky tomu tak bylo a bude, i kdyby čert na koze jezdil a do toho se všichni čerti ženili!

Zkrátka je toho hodně, co by čert nechtěl (ale my už víme, že by chtěl), a pohádky jsou toho po čertech dobrým příkladem. Ale jen v málokteré z nich má čert navrch, přestože kdysi dávno, ještě v dobách, kdy svět byl placatý jak deska mramorového stolu, kterou na hřbetu neslo čtvero slonů stojících na krunýři pramáti želvy plující v okeánu...

Přestože v těch pradávných dobách, kdy se krajánci, vysloužilí veteráni a potulní kazatelé vláčeli po všech čertech od gruntu k usedlosti, aby po setmění vyprávěli pohádky čeládce i hospodáři, měly tyhle příběhy dočista jiný šmrnc a finiš. Žádný triumf dobra nad zlem, vítězství světla nad temnotou, zkrátka žádný pohádkový hepyend, a když už, tak jako když čerta ďáblem vyháníš.

Tož takové to byly tehdy vyprávěnky a byly stejně drsné jako tehdejší svět. A tehdejší svět se v nich zrcadlil, takže ty pohádky byly jaksii... skutečnější. A uvěřitelnější.

A jak začínaly?

Inu, jak taková pohádka většinou začíná:

Bylo nebylo...

Hm... to je sice pravda – hodně pohádek tak začíná, ale aby bylo naše vyprávění uvěřitelnější, museli bychom začít tím, že:

Něco bylo a něco spíš nebylo...

Hm, hm, hm.

Takhle ale přeci začít nemůžeme. Takže jinak a adresněji.

Za devatero horami a devatero řekami...

No jo, no jo, no jo. Ale z kterého konce se ty hory a řeky počítají? Tohle taky není to pravé ořechové.

Tak naposled:

Za těžkou tvarůžkovou vůní, na řece, co se po žírné zemi jmenuje, obkrouženo choboty dálničních přivaděčů s nákupními centry a benzínovými pumpami, pod kopečkem tak svatým, až se mu Svatý říká, dýchá komíny farmak a fabrik, železáren i čokoládoven město rovinatých lidí, všedních dní i nevšedních bytostí. Sídlo okázalých staveb, přirozených i nadpřirozených úkazů, dobrého jídla i pití. Věcí neobvyčejných, ale i zdánlivě banálních jako je dům starý tak, že nikdo nepamatuje jak, či orloj s lidmi z ulice a podivnými výročími v kalendáři. Měchatý fotoaparát, co už není, čím byl kdysi, z fotoateliéru, co kdysi byl a už není vůbec. Zoologická zahrada, odkud je vidět do široka daleka, či baletní piškoty z kůže těch nejlepších asijských hřebců, jejichž stáda se popásají na nekonečné mongolské stepi...

Tož teď je to konečně ono! Teď je to ten nejakurátnější začátek pro naše vyprávění! Ovšem pro případ, že by to někdo potřeboval (a čert ví proč) ještě akurátněji, necht' si laskavě zadá do GPS souřadnice 49°35'38.11"N 17°15'4.75"E.

A bude tam, kde jsme teď všichni.

○ KRTKU MATĚJI A BĚTCE Z PODZEMÍ

Říkali jsme jim krtci. Potmě se vrtali v útrobách pevnosti jako hraboši: minéři Jejího císařsko-královského veličenstva. Vystavěli město pod městem. Kasemata s minérskými a naslouchacími chodbami, kterými bylo možno odposlouchávat, zda se nepřítel nechce před útokem podhrabat do pevnosti. Chodbičky se pro ten případ naplnily střelným prachem, a když nepřátelské vojsko zaútočilo – prásk! Minéři odpálili nálož a pod pěchotou nepřítele se s výbuchem otevřel chřtán země, aby soldáty zažíva polknul a pohřbil je v útrobách katakomb. Sláva minérů pominula, když se pevnost přežila. Krtci Jejího c.k. veličenstva ji jednoho dne navždycky opustili. Odešli všichni, až na toho našeho – krtka Matěje ze třetí ženijní kumpanie.

STALO SE TO ZA TĚ PATÁLIE S PRUSEM. Starý Fritz se svými kanonýry tehdy těžce dolehl na město, avšak kanonýři císařovny mu nezůstávali nic dlužni, takže to na hradbách i před pevností bouchalo jako o soudném dni, jeden šús do druhého. Stejně tak se činili v podzemí

miněři jak toho císařského, tak i královského veličenstva. Zatímco ti pruští se pokoušeli podhrabat pod hradby, našinci na ně chystali habadůry, vymýšleli paskřiviny a strojili kulišárny. Číhali v naslouchacích chodbách vedoucích od hradeb až k prušáckým pozicím, a jak slyšeli, že se k pevnosti snaží dostat ti odnaproti, odpálili připravenou nálož. Byl mezi nimi i jistý Matěj z nedaleké Mohelnice, který už sedmým rokem sloužil u inženýrské kumpanie.

Tenhle Matěj byl skrznaskrz dobračisko, avšak horká hlava a prchlivý až o strach. Samé hrr a žádné prr, jak se tenkrát říkalo těm, kdož netili přísloví dvakrát měř a jednou řež. Taky se říká pozdě bycha honiti a Matěj byl jeden z těch nenapravitelných honičů bycha, kteří neuváženě něco řeknou či udělají, co rozvážný člověk neříká či nedělá, a teprve pak se plácnou do hlavy: Kdybych byl býval raději mlčel! Kdybych tak raději nečinil! Ale už je většinou pozdě.

Tou dobou, o které je řeč, ležel Matěj v naslouchací chodbě, poslouchal, kde se co šustne, a z dlouhé chvíle chytal podzemní lelky. Dlouho se nic nedělo, zvolna ubíhaly hodiny a hodiny a Matěj ani nevěděl, zda je venku světlo či tma, protože v podzemí je noc i ve dne. Tu k němu dolehl znedaleka známý zvuk, jako by kousek od něj někdo lámal kámen. Prušáci! Královští krtci se chtějí podhrabat do pevnosti, už je to tady! bleskne Matěji hlavou, i nevyčká dalších signálů, neoprubuje hlídku, jak mu to přísně ukládal vojenský řád, ale rovnou do minérské galerie pro nálož střelného prachu a... Prásk!

Šús to byl věru kardinální a celý jako Matěj – unáhlený a zbrklý.

Nebyli to pruští krtci, kteří se chtěli podhrabat ke hradbám, ale našinci, co na předsunuté pozici hloubili další minérskou chodbu. A že s sebou táhli taky nálož, vyhodil je Matěj do povětří i s ní. Minérské nálože znásobily svoji sílu, a pohřbily tak všechno živé na předsunuté pozici včetně Matěje.

Od těch prušáckých dob uběhlo už kolikeré století a po všechny ty časy bloudí minér Matěj opuštěnými katakombami města. Je to trest za jeho ukvapenost. Čeká na příležitost. Na chvíli, kdy by správným šúsem

napravil ten zkažený. Hledá, komu by takto mohl pomoci. Ovšem obtížně se hledá někdo někde, kde nikdo není. Věru těžký, přetěžký úděl byl přichystán pro krčka Matěje! Když odešli poslední minéři, podzemí pevnosti i města se uzavřelo a jen netopýři a hraboši dělali Matějovi společnost. Tu a tam sice nějaká ta měštka sestoupila do sklepení, kde skladovala brambory, ale jak by si mohla v té krátkosti všimnout stínu minéra, který splýval se stíny vrhanými její loučí či karbidovou lampou, naposled pak elektrickou svítilnou. Přešly časy a duch minéra Matěje se pomalu vzdával naděje na reparátní šús, kterým by napravil, co kdysi pokazil.

Ale je víra, naděje a láska, praví se, a kdo věří, má naději. A láska? Tož ta je z nich největší. Však co má láska společného s duchem minéra Matěje? Inu, má.

O krtku Matěji a Bětce z podzemí

Přešly časy a změnila se doba. Jednoho dne přijeli dělníci, upravili vstup do podzemí a pod vchodové schodiště postavili budku s pokladnou. V ní seděla průvodkyně Bětka a prodávala vstupenky návštěvníkům města, kteří si přáli spatřit památku na dobu, kdy spolu válčili král s císařovnou. Říkali jí slepá Běta, přestože tak úplně slepá nebyla. Jen se narodila do pološera a lidi kolem sebe viděla jako stíny, což v temnotě podzemí nevadilo, protože tam na tom byla skoro stejně jako ostatní. Pokaždé, když Bětka prodala zvědavému návštěvníkovi lístek, sňala ze zdi svítilnu a provedla ho kasematy pevnosti. A při každé štrece si všimla toho stínu navíc, který ji s turisty chodbou provázel, aniž by patřil kterémukoliv z nich. Kamuflovaný smutný stín, který nikomu nepatřil. Zjevoval se nejen při obchůzce kasemat, ale časem se stále víc a víc přibližoval k budce, kde průvodkyně trávila dlouhý čas čekání na turisty, kterých chodilo jak kdy – podle roční doby. Když nastala okurková sezóna, většinou jen čekala a čekala, dlouhou chvíli si krátila chytáním

Potouchlé pohádky

podzemních lelků a přitom nenápadně sledovala podezřelý stín, co se k ní den po dni víc a víc dlužil a natahoval. Jako nějaký ztracený duch na výzvědách, myslila si Bětka, zvědavá, co bude, až se stín osmělí až k budce. Toho dne, kdy k ní stín dosáhl, nepřišel žádný turista a byl to opět jeden z řady těch marných dnů, které se násobí s narůstajícím podzimem. Bětka se nudila jako snad nikdy, střídavě snila o pohledném návštěvníkovi, který by si povšimnul její nevtíravé krásy (a Bětka krásná byla) a odvedl si ji z podzemí (prostě láska na první pohled s princem na bílém koni, jak o tom sní romantické dívky... a Bětka romantická byla), a střídavě chytala lelky. Tu vedle sebe ucítila něco – někoho, co – kdo nebyl k spatření, i kdyby měla zrak jako ostříž. A že uvykla v životě stínům a v podzemí se naučila trpělivosti, počkala si, co se bude dít. Dlouho se nedělo nic, takže se už už začínala strachovat, jestli to není všechno, co ten podezřelý stín dokáže. Rozhodla se proto stín oprubovat, a tak jako by pro sebe povídá:

„Turista žádný, tož zase nezbyvá než chytat lelky.“

„Poslušně melduji, že nejvypasenější lelci se chytají v ústí naslouchací chodby napravo od kasemat,“ uslyšela Bětka sametový a jakoby stoletím zastřený hlas. „Kdyby milostslečna svolila malou promenádu, nabídl bych rámě kavalíra a doprovodil ji v ta místa.“

Bětka samozřejmě věděla, kde je ústí naslouchací chodby, ale že byla zvědavá na to rámě kavalíra, svolila k malé promenádě.

A takto se přihodilo, že se ti dva – krtek Matěj a Bětka z podzemí – seznámili na konci jednoho marného dne, který tím pádem zase tak marný nebyl. Než průvodkyni skončila směna, řekli si o sobě všechno, a co neřekli, to si domyslili. O prokletí minéra jejího c.k. veličenstva a víře mladé dámy, co se narodila do pološera, slepé víře, že si ji jednou z katakomb odvede nějaký muž, kterému nebude vadit, že je Bětka také tak trochu jako Matěj – podzemní krtek.

Ode dne, kdy se seznámili, běžel oběma čas v podzemí o poznání veseleji. Za deštivého období, kdy nechodili návštěvníci, si vyprávěli příběhy či hráli enyky-benyky, slovní fotbal, do toho mleli páté přes deváté

nebo naopak jen tak mlčeli a chytali lelky. Společně. Holt ve dvou se to lépe chytá. Zato když nastala turistická sezóna a s návštěvníky se netrhly dveře do podzemí, byl konec lelkování a ti dva užili dočista jiné švandy.

Tu si smluvili na turisty habadřuru, jindy zas vymysleli paskřivinu či připravili kulišárnu, a hned bylo na co vzpomínat a o čem hovořit. Jako třeba ten nápad s falešnou ozvěnou. V podzemí přebývala ozvěna, kterou návštěvníci s oblibou zkoušeli. Vždycky, když ozvěnu prubovala nějaká návštěvnice, ozvěna jí poctivě splácela. Ale jak se jí rozhodl oprotit muž, Matěj ozvěnu zaonačil, že byla k nepoznání. Tak třeba když takový ozvěnychtivý turista zavolal: *Na talíři čtyři štíři*, z katakomb se mu vrátilo sametově, jakoby staletím zastřeným hlasem: *A v rendlíčku netopýři*. A když zahoukal: *Naše milé dětičky*, vrátilo se mu: *Sežraly nám botičky!*

Nebo ta habadřura s vyvoláním ducha Starého Fritze. To Bětka vyzvala návštěvníky, aby se postavili pod světlo na konci kasemat a spočítali svoje stíny. A pak třikrát za sebou houkla do tmy: *Zjev se pruský králi – zjev se pruský králi – zjev se pruský králi!* Na to třetí zvolání se mezi stíny návštěvníků vetřel stín Matěje v třírohém klobouku a rostl a rostl, až narostl přes celou podlahu i stěnu kasemat a pak se zase smrskával na velikost turistů, kteří se zatím ne a ne dopočítat správného počtu stínů. Nakonec je falešný stín doprovodil až k východu. A když byl Matěj ve

Potouchlé pohádky

zvláště rozverně náladě, vyznával cestou zpět návštěvnícům do ouška lásku takovými výrazy, kterým by snad rozuměly už jenom babičky jejich babiček. To se pak turistky hihňaly blahem a do toho jim tak trochu trnulo z onoho nezvyklého podzemního úkazu. Ale bylo to jen takové bezpečné strachování, kterým si lidé po staletí krátí dlouhou chvíli, a dokonce si za něj navykli platit.

Není divu, že se řeči o podivnostech podzemí rychle roznesly po městě a se zvědavci se netrhly dveře. Pro jednou se netrhly i s vědci z místní univerzity, kteří zkoumají akustiku. To si pak Bětka s Matějem odpustili habadůru s falešnou ozvěnou, protože ji provozovali tak, jako se provozuje cirkus – pro pobavení návštěvníků, a nikoliv pro matení lidí. A taky věděli, že ve světě vědy nemají habadůry, paskřiviny či kulišárny co dělat. Po druhé se dveře netrhly s učenými zkoumajícími světlo a Bětka s Matějem pro změnu vynechali kulišárnu s duchem mrtvého císaře. Ze stejného důvodu. A tak vědci vždycky odešli s nepořízenou... či vlastně s pořízenou – s tím, že co se týče akustiky i světla, jsou věci tak, jak mají být.

Všechny ty habadůry, paskřiviny a kulišárny Bětku s Matějem víc a víc sbližovaly, až je nakonec svázaly k sobě poutem tak silným, že si tu a tam Matěj musel nahlas ulevit: „Jářku, věčná škoda, že jsem se nenarodil o nějaké to století později!“ A Bětka na to kontrovala stejně jako jejich falešná ozvěna: „Škoda, přeškoda, že jsem nepřišla na svět o pár století dřív. Takhle ty chodíš bez těla a já zas jak bez duše, tělo je mi navíc...!“

Jednoho prázdného dne na závěr turistické sezóny, kdy se katakomby rosily chladem a netopýři hřadovali k přezimování ve spárech vlhkých zdí jako slepice na noc, sestoupil do podzemí muž v koženém klobouku. Pod kloboukem se mu jizvil úsměv falešnější než ozvěna ducha pruského krále, ale ten mu nic nebránil v tom, aby se nezačal dvořit a vmlouvat do přízně průvodkyni. Byl to majitel nevěstince z růžové vily na dohled od kasemat. Doslechl se o pohledné a téměř

O krtku Matěji a Bětce z podzemí

slepé průvodkyni, a protože sháněl do svého podniku zrovna takovou (co hned tak neprokoukne čachry machry, do kterých je lépe nevidět, a techtle mechtle, o kterých je lépe neslyšet), měl se bez meškání k činu.

Matěji se nelíbil na první pohled, ale byl to ten první pohled, který scházel Bětce, jež nedala na varování svého minéra a nechala se (možná se chtěla nechat) obloudit falešnou řečí cizího muže. I stalo se pak, že průvodkyně nepřišla na směnu. Nepřišla ani druhého dne, ani dny další a Matěj ji marně přemarně vyhlížel, protože Bětka nepřišla už vůbec. Vrata kasemat zůstala zamčená na závoru a minér opět osaměl. Zase bloudil sám a sám podzemím města a živil v sobě vzpomínky na všechny ty kulišárny, paskřiviny a habad'ury, co si jich s Bětkou společně užili.

A jak tak bloudil jako tělo bez duše (což je jen takové rčení, v případě Matěje víme, že tomu bylo právě naopak), zabloudil až do nejzazší naslouchací chodbičky, kam se žádný turista nikdy nedostal. A tu uslyšel někde z dálky tichounký pláč, ale že byl Matěj minér vycvičený v naslouchání, rozpoznal v něm zoufalství i příkoří a taky poznal, komu pláč patří.

Bětce ubližují v nevěstinci, kam ji odvedl muž s falešným úsměvem! I došlo mu, co se asi děje v růžové vile na pevnostní pláni a současně s tím poznáním jako by prohlédl. S pomyšlením na záchranu nebohé

Potouchlé pohádky

Bětky přišel i nápad, kterak po staletích konečně tím správným šúsem napravit ten pokažený. Pro vysloužilého minéra jeho c.k. veličenstva nebylo zatěžko prohloubit chodbu až pod nevěstinec a tentokrát s rozmyslem a po zvážení odpálit nálož pod domem s tolika hříšnými a jednou čistou duší.

Prááááásk!

A od toho velkého prásku – prý že závada na plynové přípojce jen tak hala bala svařené, hm... No zkrátka od oné doby po všechny doby další, mohou návštěvníci podzemí v těch místech, kde ústí naslouchací chodba (tož tam, kde se chytají nejvypasenější lelci), spatřit kromě vlastních stínů dva stíny navíc, z nichž jeden jako by splýval s druhým. Jsou to stíny minéra Matěje a slepé Bětky. Stíny vonící habadůrou, prosáklé paskřivinou a slibující kulišárnu všem, kdo mají obrazotvornost v duši a touhu vidět neviditelné i slyšet neslyšitelné.

O MNICHU, CO URAZIL SMRT

Littera scripta manet, co je psáno, to je dáno. Co není psáno, jako by se ani nestalo. Pergamen a brk byly po staletí nástrojem nesmrtelnosti. I toť se ví, že spolu s těmi, kdož jimi uměli vládnout k obecnému užítku. Ať již to byl tuble za řekou ve skriptoriu biskupa Jindřicha jistý Hildebert s Everwinem, nebo o věky později modrý abbé ve zdech zdejších. A o čem že to psali tito znamenití mužové? Inu, samozřejmě o jiných znamenitých mužích a činech hodných zvěčnění. Moje kronika je plná takovýchto příběhů. Píše se v ní stejně tak dobře o uzení šunky a pěstování kvěťáku, jakož i století trvajícím soupeření mnišského řádu s měšťany o právo mílové ve výčepu piva, dovršené udatným vítězstvím našeho opata, jenž k větší slávě kláštera dal vztyčit u místní krčmy reliéf beránka zadkem obráceného k městu s nápisem: Bílý beránek dává všem líbati své rouno. Inu, zkrátka: Historia magistra vitae. Ale jsou události, které nikdo nezaznamenal, neboť neměly svědků. K nim patří i příběh nesmrtelného karbaníka, mnicha, co urazil smrt.

Potouchlé pohádky

„*TEMPUS IMMITIS, ČAS JE NEÚPROSNÝ*, svatá pravda, achich, achich, ach,“ povzdechl si bratr Oldřich a každé to achich zapil hlubokým douškem mešního přímo ze džbánku, jenž ukryl mezi nádoby s olejem sloužícím k promazání hodinového stroje. Teprve pak se ujal svého úřadu, za kterým vystoupal – popadáje pro svou tělnatost dech na každém druhém schodu – do zvonice kláštera. Natáhnout mechanismus hodin a upravit jejich nepokoj tak, aby se časomíra nepředbíhala a ukazovala čas v souladu s během nebeských těles. K užitku bratří shromážděných tou dobou v refektáři kláštera i ke spokojenosti opata Pavla, který jinak věru neměl proč mít s bratrem Oldřichem uznání. Leda tak pro jeho slabost k světským hříchům, zejména kartám a truňku, hříchům tolik neslučitelným s mnišskou klausurou ctihodného řádu premonstrátů.

A všechna ta achich mají co do činění s časem, jenž neposhoví a neúprosně plyne a mizí v nenávratnu. Kdyby tak bylo možno ho zastavit stejně, jako jde zastavit srdce vězního stroje! Achich, achich, ach.

Achich poprvé pro tu lapálii s císařem, který ruší klášter za klášterem a vnáší nejistotu a pocit zmaru do budoucnosti mnichů.

Achich podruhé pro pomíjivost všeho. *In omni tempore*, bylo řečeno, všeho dočasu, však Oldřich tolik lpěl na životě vezdejším, jako snad žádný z jeho bratří, které z funkce svého úřadu opatroval u lůžka, když odcházeli z tohoto světa a se světem vyrovnáni. *Abi in pace* – odejdi v pokoji. Ale Oldřichovi se život vezdejší tuze zamlouvá, a káže-li o něm opat Pavel jako o cestě slzavým údolím, bere jeho slova jen jako báseň, kterou je nutno odříkat, aniž by bylo třeba zamýšlet se nad jejím obsahem. Přistupuje k nim jako ke starému obrazu, který je záhodno tu a tam oprášit, než ho opět zasuneme do kouta mezi ostatní harampádí. *Ad vitam aeternam* – pro život věčný byl připravován v semináři, ale jemu byly vždy bližší jiné latinské průpovídky. Takhle *in vino veritas* či *carpe diem*. Rád si užíval dne v poklidném klášteře na břehu řeky, upíjel vína a v klášterní zahradě s rukama za hlavou popásal nebeské stádo.

To třetí povzdechnutí bylo za bratra Jana. Kumpána mu z bratří nejmilejšího, spřízněnce v kartách i truňku, jemuž neúprosný čas již měřil z posledního. Svíce mu dohořívala a bylo jí den ze dne méně a méně, jak zaznamenal, když bděl u jeho lůžka.

I toho večera trávil čas u lůžka umírajícího. Pod kutnu skryl džbánek s kvasem a balíček čertových obrázků.

„Což, bratříčku ve víře, *dum spiro spero*, dáme list?!“ zahlaholil, sotva vstoupil do cely mnicha.

„I ty kujóne jedna, ty mi tam budeš chybět,“ pravil slabým hlasem Jan a pokusil se o úsměv.

„No, spěchat za tebou nebudu,“ kaboní se na oko Oldřich, a jen co vytáhne z kutny hříšný obsah, už se na lůžku Jana míchají kule, piky s žaludy, „... a držte si klobouk, honorábilis, jedeme z kopce – re, tuti, listy, repete-klepete, a tu máš, kujóne, nažer sel!“ ladí Oldřich karbanickou formu do fortissima, zatímco bratr Jan mu jen ztěžka kontruje pianissimo. S rozbíhající se hrou Oldřich dočista podlehne karbanické vášni... Tož ještě kulový spodek a návdavkem sedma, sejmut a přebít... Když tu zaznamená, že protihráč vynáší samé liché listy, jako by se mu popletla pravidla hry, kterou celý život hrával a v níž měl nezřídka

navrch... „No jakpak to hraješ, bratře ve víře?“ pohlédne překvapeně Janovi do tváře a spatří, co už tolikrát – obličej i tělo měnící se v pouhou hmotu, jak je opouští duch i vůle. Inu, Bůh s tebou, bratříčku Jene, *acta est fabula* – hra je dohrána...

Avšak... není tomu tak!

Je zázrak či snad pekelné šálení, že na pokrývce zemřelého dál padá list za listem, bez ladu a skladu – spodek na svršek, eso na krále, navrch srdcová sedma! A Oldřich vidí, jak za lůžkem zemřelého jakási mátoha, stín v dávné zbroji oděný, míchá karty a dlouhými prsty vynáší za mrtvého.

Smrták!

Oldřich se dovtipí, že to sama Smrt dohrává hru za mrtvého Jana!

Vzápětí zaslechne zastřený hlas: „Je to recht?“

„Ty... jsi Smrt?“ vyjekne Oldřich.

„Taky mi tak říkají... tož co, hraju recht?!“

„Noo... he,“ vypadne Oldřichovi z huby navenek, zatímco uvnitř pilně uvažuje: Smrt si přišla pro Jana, tedy není tu kvůli mně... Ale jak to, že jsem ji ještě nikdy nespatriil? Bděl jsem přeci u tolika umírajících bratrů...?

„To proto, že smrt tvých bratrů byla nezajímavá. Smrt vůbec je ta nejtuctovější věc v životě lidí... Nebylo proč se zjevovat. Ale karban, to je jiná! Rád bych uměl vynášet listy podle pravidel, rád bych se tu vzrušující hru naučil. Tolik se ve svém úřadu nudím!“ vystoupila postava ze stínu lůžka, a tu ji Oldřich poznal.

„Vždyť tebe já znám! Jsi Saturn zdobící kašnu na nádvoří kláštera, ty nejsi Smrt!“ vyhrkne překvapením Oldřich a s úlevou si přihne ze džbánku.

Saturn přisedl na lůžko k mnichovi a vzal mu džbánek z rukou.

„To máš tak,“ pravil, když upil kvasu, „nic není jako dřív, kdy byl bohů plný svět. Dnes je jeden pro

